

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 103,8.10n + uvítání: shromáždili jsme se, abychom děkovali Bohu za jeho jednání, za jeho slitování, shovívavost a milosrdenství, ale také abychom nalézali jeho vůli, která nám dává poznat jak a pro co stojí za to žít

🎵 250

Modleme se: Děkujeme ti, náš Bože, za tvé milosrdenství, kterým nás zahrnuješ, které nás zastavuje na našich všelijak spletitých životních cestách a obrací nás k tobě, k jasnému světlu, ke zdroji dobra a spravedlnosti.

Na tebe jediného v celém světě je spolehnutí, náš Bože, tvá péče nás drží a nese a nelze ji přehlédnout. Jak jsme poznali na tvém Synu, tvůj zájem se obrací hlavně k těm, kdo jsou skleslí, utištění a obtíženi břemeny. Tedy k těm, které my tak často přehlízíme, ve svém zaměření se jen a pouze na sebe je ani nevnímáme. Prosíme, odpusť nám naši do sebe zahleděnost.

Přicházej nám svým Duchem vstříc, abychom tě přijali do svých srdcí, aby se náš život stal z vděčnosti znamením tvého milosrdenství, aby každé naše slovo i naše činy byly projevem tvé chvály. Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 267

promluva – vyslání do NŠ

📖 Ez 18,27-32

🎵 95

„Syn člověka přišel, aby hledal a zachránil, co zahynulo.“ (L 19,10)
Dej nám, náš Pane, pocítit, že nás hledáš, že ti na nás záleží, dej nám, poznat, co nám přinášíš a k čemu nás voláš.

📖 1J 1,8-2,6

Nikdo není dokonalý. Každý má své chyby. To asi každý z nás, sestry a bratři, odkývá. Ano, týká se to i nás osobně, i když si to jen

neradi připouštíme. Spíš ty chyby vidíme na druhých, u těch okolo je nám hned jasné, co dělají špatně, a umíme snadno poradit, jak to napravit. Jsou to ty pověstné třísky v oku bratra v porovnání s trámy ve vlastních očích. Ano, ještě tak obecně odkýváme, že všichni chybují a dělají špatnosti, že všichni zhřešili, ale sami o sobě si to jen neradi a těžko přiznáváme.

„Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe. A pravdy v nás není.“ Být pravdivý, především sám vůči sobě, to je nesmírně těžké. Ale apoštol je v tom nesmlouvavý. Žít v pravdě je náročné, ale nejen to, ono je to také nutné. To se po nás chce, abychom se uměli pravdivě podívat sami na sebe. Určitě dřív, než začneme posuzovat druhé.

To, co se v Bibli nazývá hříchem, je totiž mnohem zásadnější skutečnost, než že člověk někdy zalže nebo udělá něco nepěkného. Hřích nás omamuje, takže žijeme v sebeklamu. Hřích nás zaslepuje, takže jsme neustále jakoby ve tmě. Hřích nás ovlivňuje tím, že nám nutí neustále si o sobě něco nalhávat. A když dojde na jednání, vnucuje nám obavy a falešnou opatrnost. Pokrucuje naše činy, vede nás k tomu, za co se nakonec stydíme, dotlačí nás k tomu, co vlastně ani nechceme. Taková je to síla, která nás ovládá v našem myšlení, v našem mluvení i v našem jednání.

Prvním krokem vůbec je si tohle přiznat, biblicky starobyle řečeno vyznat. Podívat se pravdě do očí, pravdě o sobě, což není vždy úplně příjemné, a této někdy dost bolestné pravdě přitakat: „To jsem já se vším všudy. Hříšník. Hříchem spoutaný a manipulovaný.“ Jak se to projevuje, to si každý na sobě rozpozná sám.

Ale pozor! Už tento první krok, už tohle přiznání a vyznání je možné jen díky tomu, že Bůh nás nenechává té naší hříšnosti napospas a že nás nenechává se v tom plácet samotné, ale prostřednictvím svého Syna „nám hříchy odpouští a očišťuje nás.“ Pouze díky tomu pak my sami můžeme svou hříšnost nahlédnout, pravdivě ji pojmenovat a tím vykročit ze zajetí a z otroctví hříchu ke svobodě Božích dětí. Nebýt Boha, nezmůžeme s hříchem vůbec nic. Natolik jsme v něm namočení, natolik je v nás vrostlý, natolik je součástí našeho života. „Bůh však poslal Ježíše Krista jako smírnou oběť ... za

hříchy celého světa.“ A tím i nám dal možnost a sílu se hříchem bojovat, vzepřít se mu, opustit jeho sféru vlivu.

A na základě toho může apoštol napsat i to druhé: „Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili.“ Můžete se, pro Krista, nejen z hříchů vyznat, ale můžete se hříchu i natolik vzdálit, abyste již více nečinili to, k čemu vás hřích tlačí, do čeho vás nutí, k čemu svádí.

Jestliže kdo přijal Krista, chce a snaží se „žít tak, jak žil on.“ To není snadné. Nejde to samo od sebe. Je to trnitá cesta. A my to moc neumíme jít po ní, nejde nám to. Ale přesto přese všechno je to jediná správná cesta, jediný možný způsob, jak se ke Kristu hlásit, jak být plně jeho v každé chvíli.

Neznamená to, že se staneme dokonalými svatoušky. Ale máme tu vytyčený směr, cestu Páně, jeho způsoby a příklad. A o ten usilovat, snažit se, nevzdávat to, o to jde. A i když člověk na té cestě padne, má se zvednout a začít znovu. Kristus nám to umožňuje. Je nám nablízku, pozvedá nás a podepírá, volá nás k novému začátku. Nabízí nám pomoc a správné směřování ve svých přikázáních.

„Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. ... Kdo ... v něm zůstává, musí žít, jak žil on.“ To se nám připomíná proto, abychom se nezačali vymlouvat a omlouvat si, že tak nežijeme a proč to vlastně ani nejde tak žít. Vždyť jsme přeci začínali tím, že nikdo nejsme dokonalý a bezchybný. Pak se snad nelze divit, že to nedokážeme podle vzoru Kristova žít. Jakmile ale začneme takto uvažovat, pak už v nás hřích opět koná své dílo. Pak už zase hřích využívá naší slabosti, našich sklonů k pohodlnosti a naší snahy o bezproblémový život. Naše vyznání není a nemůže být výmluva na to, že nenásledujeme Krista. To bychom to zase všechno překroutili.

Navzdory našim slabostem a chybám jsme zváni na cesty Páně. Jde to po nich jít, nechce se po nás nemožné. Je to někdy jen náročné. Ale sám Bůh ve svém Synu je nám v tom nápomocen, abychom to dokázali. Abychom to, alespoň pro začátek, s Bohem podle těch jeho způsobů zkusili. Tak jen do toho! Amen

♪ Svítá 340

Náš Pane Ježíši Kriste, ty nám dáváš poznat vůli Boží, ty nám prostředkuješ vše, co od Boha přichází, skrze tebe se také k Bohu obracíme se svými modlitbami a prosbami:

Prosíme tě za všechny, kdo nesou zodpovědnost ve veřejném životě, od členů místních samospráv po nejvyšší ústavní činitele. Dávej jim odvahu nepodléhat různým tlakům, dávej jim moudrost k prosazování dobrého, i když to nepřináší oblibu u davu, dávej sílu prosazovat spravedlnost.

Prosíme tě za tvou církev, za tento sbor, za celou ČCE i za tvůj lid ve všech dalších společenstvích u nás i po celém světě. Ať nepodléháme strachu, ať o tobě pravdivě svědčíme, ať dokážeme hledat nové způsoby, jak oslovit tvým evangeliem lidi kolem nás. Dej nám odvahu k otevřenosti a k rozhovoru s druhými, dej odvahu říkat nahlas pravdu, ačkoliv druhé i pobuřuje a dráždí.

Prosíme tě za nás samotné. Ty znáš všechny naše slabosti, víš, co nás ovlivňuje, v čem bloudíme, co nedokážeme my sami při nejlepší vůli narovnat, rozplést, ujasnit. Přijď k nám jako světlo, které prozáří temnoty. Naplň nás svou láskou, abychom svobodně milovali a měli péči o ty, kdo jsou nám svěřeni, i o ty, kdo nám zcela náhodně protnou naše životní cesty.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 550

ohlášky

„To ti kladu na srdce ve shodě s prorockými slovy, abys jimi povzbuzen bojoval dobrý boj a zachoval si víru i dobré svědomí.“

(1Tm 1,18n)

📖 Nu 6,24-26

♪ 450